

Millor que el sexe

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

Així que ha llegit el rètol publicitari, en Benet s'ha pessigat el braç per comprovar que no s'ha equivocat de local: "Too Faced: Better Than Sex" (comproveu-ho a <http://distributobelleza.com/rimmel-too-faced-better-sex/>). Tot indica que no, que no es troba en un sex-shop, sinó en el departament de cosmètica d'uns grans magatzems.

Recuperat de l'ensurt, s'apropa a l'anunci, una temeritat de conseqüències imprevisibles.

- En què el puc ajudar? – palplantada al seu davant hi ha una noieta somrient. Com que ell ha tardat massa en emetre algun so gutural que es pugui identificar com a resposta vàlida, el màrqueting segueix el seu pla de vendes implacable.

- Que potser està interessat en el nou rímel? Vostè té molt gust, li puc assegurar que es troba davant d'un producte revolucionari – i es gira cap al mostrador per agafar el petit cilindre daurat. En donar-li l'esquena, en Benet descobreix una cua de cavall perfecte, llisa com una perruca japonesa, d'un color pèl roig molt poc freqüent que deixa al descobert un clatell blanquíssim. A en Benet, la sola visió d'aquesta part nua de l'anatomia, generalment amagada, l'esvera cosa fina i, conseqüentment, la part racional del cervell deixa de funcionar-li correctament. Enterbolit, no diu res, de manera que l'atac de la venedora agafa més força que mai.

- Miri, li seré sincera: això de "millor que el sexe" no és cap estupidesa fruit d'un creatiu publicitari amb les calces al cap, i perdoni l'expressió. La revolució d'aquest petit estri cosmètic és que té un ús tan senzill que fins i tot un home seria capaç d'aplicar-lo a la seva parella, amb un resultat fantàstic – i li pica l'ullet mentre descargola el raspall que s'amaga dins de l'embolcall, bellugant-lo seguidament amunt i avall, tot sucant-lo en el reservori. En Benet passa de l'estadi de sorpresa inicial al de babau de marca, perquè tampoc aquesta vegada és capaç de pronunciar ni un sol mot. Només s'adona que la noia, una vegada té a cada mà una de les dues parts del producte, aixeca de sobte els braços com si anés a clavar les banderilles al brau. En aquesta posició amenaçadora, en Benet lògicament hauria de fer una passa enrere per evitar l'escomesa, però ha quedat garratibat per la visió exuberant del teixit mamari que lluita per sortir de la jaqueta esquifida que l'empresona, un parell de turgències que curtcircuiten les connexions neuronals d'un mascle en estat de xoc.

- No s'espanti, que no el tacaré, només vull que agafi aquest raspallet i el faci lliscar per les meves pestanyes, sense por – i, encara no sap com, es troba amb l'estri a la mà dreta i uns ullassos verds que se li acosten a l'alçada de la cara, oberts com dues taronges. Els pèls que els envolten, de tan llargs i seductors, fimbren quan els ulls fan pampallugues, aconseguint una actitud engalipadora descarada. Res, en Benet està petrificat, com si se li hagués acostat una serp d'aquelles que t'hipnotitzen amb la mirada.

- Fem una cosa, li agafo la mà i així li dirigeixo el moviment amunt i avall, ja veurà com li agrada – fa la gata maula, que al tacte de la sedosa minúscula extremitat cal sumar-hi l'olor a perfum de gessamí amb un gotim de sàndal que arriba als narius de l'individu seduït, deixant-lo del tot desarmat davant d'una iniciativa curulla d'un erotisme gens velat. En Benet comença a perdre els sentits, que ara s'adona que els llavis molsuts de la xicotona també han creuat la línia vermella de la distància prudencial que evita el bescanvi de fluids entre dos cossos entremaliats. Malgrat les dificultats, que ha de fer esforços per mantenir la serenitat davant de tanta sensualitat aclaparadora, ha reeixit en fer un parell de passades amb el raspallet de marres, encara que, per a ell, ha estat com si hagués fet lliscar una ploma de faisà per les rodoneses de la improvisada "partenaire". I, el que té més mèrit encara, sense deixar anar ni un sol gemec de plaer.

- Què li sembla? Oi que és molt fàcil? I s'adona del resultat? Havia vist mai unes pestanyes tan llargues? Oi que no? I li asseguro que són persistents, per a què pugui gaudir de la cara bellíssima de la seva parella durant tota la vetllada, i no només mentre sopen...- i fa una caiguda d'ulls que dona a entendre intencions inconfessables. Tant li fa, en Benet es troba com transportat, el que vol dir que té el cap a passeig. Només la veu melosa de la noia el fa sortir de l'estat de trànsit en què es troba, com els ioguis hindús.

- Li embolico per regal? Ah, pagarà amb targeta, perfecte – i li indica que la passi per la pantalleta il·luminada després de marcar l'import. Debadades, que la transacció electrònica ha fet fallida. – Vaja, fiqui-me-la pel darrera, si us plau – li diu mentre li pren la targeta per introduir-la a la ranura situada a la part oposada del datàfon, en adonar-se que qui està fent l'acte de pagar o és mut o bé està completament idiotitzat. És clar que en Benet ha mal interpretat això de "fiqui-me-la pel darrera", produint-li una evocació mental equivalent a un cop de puny de boxa directe al front, deixant-lo del tot estabornit. Només un "que passi un bon dia, senyor!" el desperta d'un somni massa humit.

En Benet no sap si mullar-se la cara després de l'experiència quasi mística que ha gaudit, trencant de soca-rel l'èxtasi que ha pertorbat el seu cervell, o bé seguir amb la cara de gilipolles que li ha quedat tot rebobinant totes i cadascuna de les imatges sensorials inefables de les quals ha estat protagonista. Fet i fotut, tant se li'n dona, que feia temps que no vivia res de tan encisador, inversemblant, sublim i excitant. Millor que el sexe? Segur, que ja està buscant un altre establiment on venguin el rímel meravellós a fi de repetir l'experiència sensorial que l'ha dut al setè cel.